

[Poul Møller.]

ring er mit parti placeret i opposition. Vi er i opposition og med dennes selvfølgelig demokratiske pligt til at kritisere regeringen, hvor vi mener dens handlinger eller dens undladelser giver anledning dertil. Lige så vel som offentligheden bør forstå, at en regering har pligt til at regere, lige så vel burde man forstå, at en opposition har pligt til at opponere. Dermed mener jeg, at når man ønsker parlamentariske regeringsformer, er de folketingsmedlemmer, der er anbragt uden for regeringen, kontrolinstansen, som netop skal rejse røsten til kritik.

Jeg så i en fjernsynsudsendelse for nylig den højtærede landbrugsminister. Han var i krydsild, og jeg forstår godt, at man kan komme til at sige noget, der er mindre overvejet i en sådan krydsild, for man får ikke tid til at overveje. Den højtærede landbrugsminister gjorde nogle bemærkninger om det konservative folkeparti, og så sagde han, at så længe de konservative politikere blev ved med at skælde ud på de radikale ministre, kunne han ikke se, hvorfor det radikale venstre skulle ændre sin holdning til det konservative folkeparti.

Jeg nævner ikke dette eksempel, fordi jeg vil anmode den højtærede landbrugsminister om at lade være med at ændre eller at ændre sin holdning til os, men jeg siger det, fordi den højtærede landbrugsminister åbenbart helt har misforstået det, som er oppositionens pligt over for ministre, der regerer, nemlig at kritisere, og når vi i særlig grad ofte har måttet kritisere de radikale ministre, skyldes det ikke os, men det forhold, at de radikale ministre i denne tid har givet en så kolossal angrebsflade fra sig i en række saglige henseender, som jeg også senere skal vende tilbage til.

En opposition må også tilskynde en regering til handling, hvor vi anser dette for påkrævet, men den må selv tage initiativ og skabe en alternativ politik, hvor vi mener der er behov derfor, og en opposition må også være indstillet på at følge opfordringen til et sagligt samarbejde i den udstrækning,

regeringen lægger op dertil, og hvor et sådant er foreneligt med de tanker om landets tarv, som mit parti står for i den offentlige debat.

Sympati- og samarbejdserklæringer udløser ikke i sig selv politisk samarbejde. Et sådant afhænger af sagernes karakter og af den tillid, oppositionen kan nære til, at regeringen alvorligt vil sætte ind på at realisere de mål, et eventuelt samarbejde kan opstille. Hvor vi kan enes, bør vi naturligvis enes. Hvor principielle modsætningsforhold skiller os, hverken kan eller bør vi udviske disse ved kompromiser, der blot kompromitterer deres deltagere.

Vi er heldigvis i den situation, at de store udenrigspolitiske spørgsmål ikke længere er til hinder for et samarbejde mellem de fire partier, statsministeren først og fremmest ønskede et samarbejde imellem.

Jeg forstår åbningstalen således, at der ikke længere eksisterer et modsætningsforhold mellem regeringspartierne om landets udenrigspolitik. Det radikale venstre er som socialdemokratiet, som venstre, som det konservative folkeparti indstillet på, at Atlantpagten er et hovedelement i landets udenrigspolitik, og at vi derfor må opfylde de krav, som dette medlemskab med rimelighed kan stille til os. Jeg går ud fra, at åbningstalens ord også må betyde, at begge regeringspartier er tilhængere af denne politik, ikke blot accepterer den, og er enige om, at det vestlige sammenhold inden for Atlantpagten er af afgørende betydning for landets eksistens.

Det er jeg tilfreds med, og det radikale venstre skal ikke høre bebrejdelser derfor fra mit parti; thi den er større, der overvinder sig selv, end den, der bekæmper en hel stad, og nu er det lykkedes det radikale venstre endelig at nå til vejs ende og nå tilbage til, hvor de sprang ud i 1905 i denne sag.

Vi tør vel også regne med, at de radikales principielle bekendelse til det vestlige forvarsammenhold, der fandt så stærkt udtryk i åbningstalen, tillige betyder, at et til-